

סכנה
מח-גבה
DANGER
1031

**לעולם נמאס לראות את
הצברית במדים ורובה —
הצלם כאפי הוריד לה אותם**

ה תבונן נא בשתי תמונות אלה. גם בתמונת השער האחורי. קשה ל-
האמין שאלה ייצוא ישראלי חדש.
אבל זאת עובדה. מיליוני קוראים של
עיתונים בחו"ל יסתכלו בקרוב בתמונות,
ויאמרו: „מעניין מאוד. לא תיארנו
לעצמנו שזה הנוף של ישראל“

**העוקץ של
הצברית**

לא הורה, לא רובה ולא מדי צה"ל.
צבר דוקרני וצברית פשוטה.
למהפכה הזאת בתדמית ישראל אח-
ראי גבר שחרחר ונאה, הנראה כמו שח-
קו קולנוע או דוגמן.

**נשק ומדים
זה לא פירמה**

קוראים לו יאנוש פאפ והוא צלם ישראלי
נות שהתמחה בצילום יפהפיות. במשך
שנים גר בחיפה והיה מאושר לעסוק ב-
צילום הנוף ההררי וצמחייה של הכרמל.
אחריכך נסע לאירופה, עבד בשביל כמה
מן השבועונים והירחונים הגדולים ביותר
שם.
הוא חזר ארצה עם מיטען של ציוד משוכי-
לל, ועם הזמנות מעורכי אותם שבועונים
וירחונים לספק להם תמונות מישראל.
רובה. אבל הוא ראה שזאת כבר לא פירמה
ישראלית טהורה. כל העולם מצטלם עכשיו
עם רובים ולובש מדים. הוא החליט לצלם
את הישראלית בלי הדברים האלה. התוצאה:
עניין גובר והולך בחו"ל.

**גועל-נפש
זה לא אמנות**

אבל הביקוש עולה על ההיצע. פאפ
אינו יכול לספק לעיתוני-היוקרה של
אירופה את כמות הצילומים שהם מבק-
שים. „אין מספיק חומר-גלם“, הסביר.
„זאת אומרת, יש מספיק בחורות יפות.
אבל הן עדיין חושבות שצילום-עירום
זה לא בשבילן.“
בדרך כלל הוא מצלם דוגמניות-צילום
מקצועיות — אבל הוא גמר מהר מאוד
את המלאי. לכן התחיל להפש פנים חד-
שות. כן, פנים. „כי זה ההבדל בין גועל-
נפש לבין אמנות. הבחורה יכולה להיות
עירומה, אבל אני מתרכז על הבעת-
הפנים שלה, על האסתטיות הכללית —
רק אז יש תוצאה שלא צריך להתבייש
בה: לא אני, לא הבחורה, ולא המדינה.“
אם ימשיך כך, עוד יזכה במעמד של
מיפעל מאושר.